

El pont de la riera –que separa els municipis d’Anglès i la Cellera- o el pont del Tren –de l’antic carrilet d’Olot-, que avui s’ha convertit en un passeig per als vianants desvagats o delerosos de fer salut, són dos bons punts de guaita des d’on hom pot veure treure el nas la riera, tranquil·la, quasi vergonyosa, cap al seu camí final. Si gires el cap vers l’altra banda, pots ésser un observador privilegiat de l’aiguabarreig de la riera d’Osor amb el Ter. Quan la riera arriba a la seva desembocadura, treu el cap tímidament, gairebé fa un sospir després de la seva baixada angulosa i incessant. Deixa enrere el camí estret de la vall i se sent estranya d’arribar a camp obert, fa un badall i esbatana els seus marges que es fan amples quan porten molta aigua. A vegades, però, sobretot a l’estiu, la seva presència –en aquest tram final- és com un rierol o dos fils d’aigua que amb prou feines pessigollegen el Ter en el moment en què es troben.